

σική Δημοτική του Ψυχαρί, τούλαχιστον δύως σε μιά γλώσσα που θὰ έκχει ένα μεγάλο βήμα πρὸς τὸ συγχώνευτον τοῦ γραφτοῦ καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου, τὴ γλώσσα δηλ., που δὲ ἵδιος μεταχειρίστηκε στὴ μετάφραση τοῦ Σαιξηπηροῦ καὶ στὰ παραμύθια τοῦ Andersen. 'Αντις αὐτὸς μῆς ἔδωσε βιβλία γραμμένα σὲ γλώσσα ψόχια κι ἀρκετὰ σχολαστική, βιβλία που χωρὶς τὴ βαρύτητα τοῦ Βικέλα καὶ τῶν συντρόφων του θὰ εἰχαν πολὺ μικρὸ διάδοση, ἀφοῦ ξέρομε δὲ πῶς καὶ δὲν πολυδιαβαζούνται ἀπ' ὅσους τὰ παῖρον. [Τσως ἐν δὲν ἤρχουνταν νὰ ζήσῃ εδῶ, δι μαλακός του χαραχτήρας δὲ θὰ ἐπηρεαζούνται ἀπὸ τὴν φεύτηκη ἀτμοσφαίρα τῆς Ἀθήνας καὶ θέμενε δὲν Βικέλας πάντα δὲν πατέτηται δι μόνο στὴ γλώσσα μᾶς καὶ στὶς ἴδες. 'Αντις αὐτὸς ἔγινε καθηρευουσιάνος, ἐδὲ δι Παλαμᾶς, δι Χρηστομάνος, δι Νικράνας καὶ τότοις ἄλλοι ἔγίνουνται δημοτικιστάδες, κατάντησε νὰ πιστεύῃ πῶς ή γλώσσα ή κοινὴ τῶν Ἑλλήνων εἰναι: ή καθηρεύουσα, κι αὐτὸς τοῦ δοπίου τὴ ζωὴ εύωδιασε τὸ ἀνθος τῆς ἀπλότητας καὶ ή διμορφιὰ τῆς ἀληθινῆς πραχτικότητας, γύρευε στὸ τέλος ὡς καὶ μαρμάρινα Ἡρῷα στὴν κορφὴ τοῦ Λυκαβηττοῦ μὲς στὴν Ἀθήνα τῶν βραυρῶν δρόμων, τῶν ἔδεντρων πλατειῶν, τῶν μουρντάρικων Σκολειῶν καὶ Δημοσίων Χτιρίων.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑ ΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Εντοκοι καταθέσεις

"Η 'Εθνική Τράπεζα δέχεται ἑντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὴ γραμματία καὶ εἰς χρυσόν, ἢ τοις εἰς ψράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὥρισμένην προθεσμίαν ἢ διερκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δὲν ἔγένετο ἡ καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς δύνεως (σχέδιο) ἐπὶ τοῦ ἔκωτεροῦ κοτὲ ἐπιλογῆς τοῦ διμολογιούχου.

Τὸ κεράλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν διμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτίᾳ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστάμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς οὐρανοῖς	κατ' ἓτος	διὰ	καταθέσεις	δι μην.
2	"	"	"	"	1 ἑτ.
2 1)2	"	"	"	"	2 ἑτ.
3	"	"	"	"	4 ἑτ.
4	"	"	"	"	5 ἑτ.

Αἱ διμολογίαι τῶν ἑντόκων καταθέπεων ἐκδίδονται κατ' ἔκλογῆν τοῦ καταθέτου ὀνομασίαν ἢ ἁνδυμοτο.

ἄγκαλια καὶ ἄλλη μιὰ ἢ Κούλα καὶ τάστειλαν μὲ τὴν ἀρφανὴ τῆς πλύντρας τοῦ πατέρα. Γι' ἀντάλλαγμα γύρεψαν τὴν κούλια ἀπ' τὸ τέρνη, μὰ οἱ δύο εὐζώνοι, που τὸ γυρνούσαν στὸ σουβλὶ ἀποπίσω ἀπ' τὴν μπαράκη, πρόλαβαν καὶ τὴν ἔψησαν στὴν θράκα. 'Ο Θόδωρος Μαζίλης, που εἶχε ρεῖν νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά ἐν εἴν' ὅλα σὲ τάξη, πήρε ἔνα μεζέ κι αὐτὸς καὶ ρούφησε ἔνα τσίπουρο καὶ — νὰ μην τὰ πολυλογοῦμε—ἀρροῦ οἱ ὑπαξιωματικοὶ πήραν καὶ ἔδοσαν τὴν βραδινὴν ἀναφορὰ στοὺς λόχιους τους, μαζεύτηκαν δῆλοι τριγύρω ἀπ' τὸ μακρὺ τραπέζι, που τοὺς περιμένε στρομένοι κάτω τὸ πρετζέτα τοῦ βελουχιού, καρστὶ ἐπ' τὰ παράθυρα τῆς κούλιας.

Τὴν πρωτοκαθεδαῖα τὴν ἔλλος δι Συμεὼν Καρά φωτιάς. 'Ο Τυλιγάδας φροντίσει καὶ τοῦ προμήθεψε ἔναν ταυτούρα, γιατὶ στὰ τέλια τοῦ μπουζουκιοῦ μπερδεύονταν τὰ δάχτυλά τους δὲν τὸ συνήθισε. 'Ο μουσαρίης Σκαλτσούνιργος καθίστη πλάγια τους, δι Μάνθος Σακαρέλος παραπέρα κι δι Γιανναδές Κάρο δάρκης, ἀντίκρια στὸ στερνό, μὲ τὴν πλάγη γυρισμένη πρὸς τὴν κούλια· ἀπ' τοὺς καριό ποὺ μάλωτα μὲ τὴ Μαρά δὲν ξανασήκωσε ποτὲ τὰ μάτια στὰ παραθύρα τῆς. Κατέπι, στὴ σειρὴ ἔλαβε θέτη ὅλη λαβεντιά τοῦ κάστρου κι ἀνάμεσό τους ἔνας πο-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ. ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γεὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8. — Γεὰ τὴς Εποχής δρ.

Γεὰ τὸ Εξωτερικὸ φθ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἀπαρχαὶς δεχόμαστε καὶ τρίμηνος δρ. τὴν τεμνήσιαν αντιρρομένης.

10 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόδικα (Σύνταγμα, 'Ομόνοια 'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμὸς υπόγειου Σιδηροδρόμου 'Ομόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστία» Γ. Κολόρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Εφημερίδων.

Στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Πρακτορ. Εφημερίδων (στεῦ κ. 'Αλκιώπη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὰ σοβαρὰ τῆς «Πατρίς» — Οι ἀντιγεωργιανοί — Ο ἐπιστημονικὸς μπαλτάς — Κεντρικὸ ταμεῖο — Οι βουλευτὲς παῖζουν...

Η «ΠΑΤΡΙΣ» τῆς περιοδικῆς Κυριακῆς σ' ἔνα παραπολὺ σοβαρές⁽¹⁾ ἀρρόφο τῆς μᾶς βεβαίωσε πῶς δοις συζητοῦνται στὴν Ἑλλάδα γιὰ σοσιαλισμὸ δὲν ξέρουν τὶ τοὺς γίνεται, γιὰ τοὺς ἀκόλουθους (σοβαρούς, πάγα) λόγους: Πρώτα πρώτα, λέει, δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν φύση κόμματα πολιτικὰ ἀρχῶν, μὰ προσωπικὰ κόμματα δεντρεῖ, δὲ λαδὲς εἶναι ἀκόμα ἀμφορωτοί· τρίτο—μὰ τὶ νὰ τὰ καταλογίζει κανεὶς δηνα ἔνα τὶς σοβαρὲς ἀντιλογίες τῆς «Πατρίς»! Μᾶς σάνει τὸ χαριτωμένο συμπέρασμά της, πῶς δηλ. πρέπει πρώτα νὰ γίνεται στὸ τελευταῖο «Μέλλον», τὸ ἔνα γιὰ τὴν «Τουργικὴ χρίση» καὶ τάλλο γιὰ τὰ μπαχαλόπουλα, μᾶς κάμανε βασικὰ ἐντύπωση, ἀφοῦ τέτοιο ζηλευτὸ δέντρος γνώμης καὶ τέτικις επικοινωνένη, νὰ τὴν πει κανεὶς, πολεμικὴ σὲ καριά ἄλλη Ρωμαϊκὴ ἐργαμέριδα δὲν τάπελάφηρε θερμές τώρα.

Οσο τὰ κόμματα τὰ πολιτικά, ἀκόμα καὶ τάντιμα τελευταῖα ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ ἰδρύσαντας τὴν «Κοινωνικὴ ἑταῖρια» καὶ ὄρθρογραφοῦν τώρα ταχτικά στὸ «Μίλλον», ἀκρατώσαντα τὸ γέρο τους μὲ κορτερὸ μπαλτά κι ἀρχινήσαντα νὰ χτυπανείς ἀλύτητη τὴν πολιτική καὶ τὴν κοινωνική σαπίλη ποὺ μᾶς περιζώνει ὀλοτρόγυρα.

Καὶ τὸ γυπτόμα γίνεται δχὶ μὲ λόγια κούρια καὶ μὲ θυτερικὲς κραυγές, ὡλὲ «Ριζοσπάστη», μᾶς μ' ἐπιστήμη, μὲ λογική, ἀκόμα μὲ γεγονότα. Δυὸς ἀρέμρα ποὺ διαβάσαμε στὸ τελευταῖο «Μέλλον», τὸ ἔνα γιὰ τὴν «Τουργικὴ χρίση» καὶ τάλλο γιὰ τὰ μπαχαλόπουλα, μᾶς κάμανε βασικὰ ἐντύπωση, ἀφοῦ τέτοιο ταμεῖο δικό σου καὶ δικό μου, ταμεῖο θλευνόντας μας, καὶ πῶς κάνει λεφτὸ ποὺ παίρνεται παράνομος ἀπὸ τοὺς μέσα, παίρνεται ἀπὸ τὴν τσέπη μας, ἀπὸ τὸ φωμά μας, ἀπὸ τὸν θώρακά μας.

Δίγο νὰ γλώσσα... — Μ' ἂς ἀφίσουμε γιὰ τὴν ὥρα καταμέρας τὴ γλώσσα· θὰν τὸ νιώσουμε μοναχοὶ τους αἱ νέοι πῶς γιὰ νὰ κάνεις σημαία τους; δὲ λόγος πρέπει νὰ γίνεται στὶς τράπεζας τους.

ΓΙΑ νάλλοδουμε πολιτικὰ μυστά, ἔλεγε κάπιος φίλος προχτές, γιὰ νὰ χροῦμε καὶ μεῖς πολιτικὴ ξαναγέννηση πρέπει πρώτα πρώτα νὰ γίνεται στὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο θὰ πει ταμεῖο δικό σου καὶ δικό μου, ταμεῖο θλευνόντας μας, καὶ πῶς κάνει λεφτὸ ποὺ παίρνεται παράνομος ἀπὸ τοὺς μέσα, παίρνεται ἀπὸ τὴν τσέπη μας, ἀπὸ τὸ φωμά μας, ἀπὸ τὸν θώρακά μας.

Μὲ τὸ νὰ λέμε:

— Τρώεις αὐτός, οὐ φάω κ' ἐγώ!

δουλειὰ δὲ γίνεται, τὸ κακὸ δὲ σταματάει. Πρέπει νάρχινσουμε νὰ λέμε:

— Οχι! Νὰ πάψει νὰ τρώεις αὐτός, γιὰ νάρχινσουμε νὰ τρώμε δλοι μας.

Μόνο έτσι, μὲ τέτικις ίδεες, θὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε θεοῦ πρόσωπο καὶ μεῖς.

ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ μας, σὰν τὰ μωρὰ παιδιά, παιζου

«Ποιός διάτανος πήνε καὶ τὸ σκαντάλισε! Γὼ τὸ σ'γάρισα τέπεγισμα», μουρμύρισε φουρκισμένος δὲ πρώην ύπαξιωματικός κι ἀρχίσεις νὰ κουρτίζη τοῦργανό του.

Τὸ τραγούδι κόπηκε ἀπὸ τὴν κίτια αὐτὴ καὶ μοναχὴ τὴ φωνὴ του Γιαννικοῦ Καρδάρη χεπόσωτε τὸ γύρισμά του:

«Δός μου πίσω τὰ λελούδια,
δές μου πίσω τὰ φιλιά.

Σὲ νάχαν ξυπιήσει μέσχ του ἀκοίμητοι καημοὶ κι ἀσπαριθήκεις.

Τὰ πιττίκια ξαναδίασκαν μὲ τὴν εὔκαιρια τῆς διασκοπῆς δι Φωτούλκας Τυλιγάδες στάφισε τέλος τοῦργανό του.

«Έλει, Φωτούλκα, πάρ'οι τώρα· μᾶς γιάστρωσε, διάτεξε δι Συμεὼν Καρκωνίτας.

«Ο Τυλιγάδας, εύθυμοτερη ψυχὴ ἐπ' τὸν παλιχτὴ τῆς φυσαρμόνικας γιατίσης πιὸ περίγαρη, χορδή, πιὸ ἐνοιχτόκαρδο τόνο.

«Εύλες ο

κι αύτοί τὸ παιγνιδάκι τους—πχίσουν τὴν «ἀπαρτία». Νῦ, τι κάνουνε: Φωνάζουν οἱ ἀντιπολεμέμειοι πώς σώνει καὶ καλὸν πρέπει νέρχινήσαι τὸ ἔργας της ἡ Βουλή. Ἡ Κυβερνητική, γὰρ νὰ τοὺς συγχάσει, καθαύνεται πὼς τοὺς ἄκουει, τάξει πὼς τὴν τάξην μέρα ή γίνεται συνέδρια, δὲν ἔχουν δῆμος ἔργον θέσαι καὶ τὴν τὴν μέρα δὲν οἱ φίλοι της, δὲ γίνεται ἀπαρτία, (γιατὶ οἱ ἀντιπολεμέμενοι δὲν πάνε, ἐνῶ μπορούσανε κ' ἔπειτε νὰ πάνε γιὰ νὰ γίνεται σύντη ἡ περιφρήμη ἀπαρτία), κ' ἔτοιτα ξεναρχιγάντες οἱ φωνές, οἱ διάδοσες; γιὰ πολιτική κρίση καὶ τὰ ρίστα.

Καὶ γιὰ τὸ Κοινοβούλευτικὸν αὐτὸν παιγνίδι, τὸ κάπως ἀσυνεῖδητο, πληρώνει ἀρχετές γιλιτρόδουλες ὁ καμάλης λαός.

ΔΙΑΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

11

Τὰ κοινουνάρια στὴν φωτιὰ
σπιθαριοῦν καὶ τρίζουν
καὶ σπάνε φλογισμένα.

Στὴν φλογερή σου τὴν ματιὰ
πόσσες καρδίες φαγίζουν
καὶ ἀνάβουνται — φλεμέρα!

Ρίχνω νεράκι στὴν φωτιὰ
καὶ αρύνει καὶ καπνίζει,
μόν' ἡ σκληρή σου ἡ ματιὰ
δὲν παύει νὰ φλογίζῃ!

12

Στὴν ἐκκλησιὰ ἡ μάρτυρα σου νὰ μὴν ξαναπατήσῃ!
Ἐκόλασε τὴν γειτονιὰ μὲ τὴ σκληρή της γέννα,
γιατὶ ἔχουν τὴν Παναγιὰ καὶ πάσι νὰ προσκυνήσῃ
διάδεινες νῦν ἑσέρα!

13

Ἐνα φλουρὶ στὴν Παναγιὰ διπῆγα νὰ κολλήσω
κ' ἡ Παναγιὰ τὸ τάμα μου δὲ μοῦ τὸ δίνει πάσω·
Σηνα φιλάκι μοναχὸς σοῦ ζήτησα καὶ σένα,
μ' ἀφίνεις τὰ χειλάκια μου ἔσρα καὶ πικραμένα!

14

Ἄγντε, μάτια μοῦ, δίντε φῶς μου,
σᾶν πουλὶ γιαλὸς γιαλό,
τὸ δροσάτο τάγεράμι
τῆς Αδυῆς γλυκοφιλῶ,
νὰ χαϊδεύῃ τὰ παννιά σου!

ε' Αἴντε, πουλιά μου! Ιω ἀλαζάξε δι Καραφωτιάς,
σκαρταρίζοντας στὸν δέρα τὰ τρία δάχτυλα.

ε' Μπίμ! μπάμ! Ιω

αΝίλα θὰ γένη ἀπόψε! Ιω ρέκαξαν ἀλλες φωνές.

Καὶ τὸ γλεντί μπήκε στὸ δρόμο του. Τὰ δύο μπουζούκια πάλευαν ποιὸν νὰ περάσῃ τὸ λόφο στὸ παίξιμο, οἱ φωνές ποιὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀλληλούχη τὴν τραγούδι. Φαιδροί, γελούμενοι, ἀλαρροί, ἡ βαριοί, παθητικοί, θλιμένοι ἀκολουθούσαν οἱ σκηνοτρόποι ἔνας τὸν ἄλλον, ἀδιάκεποι μὲς τὴν ἀδιάκοπη εὐθυμία.

Ο ἐπιλογίας Καραφωτιάς ἔδοσε πάλι τὸ σύνθημα στὴν ἀλληλή τοῦ ψρού, στὶς πέρασμα σὲ μέλη σοδαρόγερα, ψηλότερα. Τὰ δύο μπουζούκια σώπασαν, διπάν τὸν εἶδαν νὰ πάρῃ τὸν παμπουρὶ στὰ χέρια του. "Ολος περίμενων. Ο ἐπιλογίας Καραφωτιάς ἤταν τραγυδιστής μὲ τόνομα στὰ εὐζωνικά. Ο σεβντάς του ἤταν τὰ κλέροικα. Ἡ ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει στὰ βουνά τῆς Ρούμελης, κυνηγώντας τοὺς φυγόδικους, πλούτισε τὴν ἀνθελιγία του καὶ τοὺς ταΐριασε τὴν φωνὴ μὲ τὸ γαργάρισμα τῆς βρήσης, μὲ τὴ βοὴ τῶν ἔλετιῶν, μὲ τὴ λαλιά τῆς πέρδι κας, μὲ τὴ τζεμάρα τῶν τσιπανη. 'Όλα τούτα ἀντιλαύδουσαν μ' δῆλους τοὺς τόνους τους καὶ τοὺς ἀχρόντους στὸ μεστό καὶ λαχαρὸ τραγούδημά του

"Ἄγντε, μάτια μοῦ! Σὺ τοῦ κόσμου
τὸ στολίδι κ' ἡ χορά!
Σᾶν πουλὶ πετάς στὰ ξένα
κ' ἡ ψυχή μου λαχταρά
νὰ πετάξῃ συντροφιά σου!

25

Κυπαρισσάκι μου ψηλὸ
ποὺ σειέσαι καὶ ληγέσαι,
τὴ ρίζα σου γλυκοφιλῶ
γιατὶ μὲ συλλογέσαι!
Τὴ λιγερή σου τὴν κορφὴ
σὰ χάδι μοῦ τὴ γέρεις
καὶ στὴ θλιμμένη μου μορφὴ
τὸ χαρογέλιο φέρνεις...
Τὸ βλέπω! Σᾶν πλαγιάσω
κοντά σου, θὰ συχάσω!...

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Ο ΔΗΜΟΣ

Φουρτούνικ τρελλή λυτοσμανοῦσε μέσα του. Φλόγες πετούταν τὰ μάτια τοῦ Δήμου. "Ολη τὴν χώρα δὲν εἶχε ιλείσαι μάτι. Στὸν τοῦ του εἴτανε πάντας ἡ Λίζα μὲ τὸ γραφικό της ἀκείνο προσωπάκι, μὲ τὸ θεοσκότεινα κείνα μάτια της. Πῶς τοῦ εἶχε σιλαθώσει τὴν καρδιά!.. Πόση φωτιὰ ἀγάπης τρελλής, ἀγάπης ἔξωφρινης ἔκαιε τὰ μέσα του! Νὰ κουραστῇ, νὰ χύσῃ τὴν καρδιάς του τὸ αἷμα γιὰ τὴ Λίζα. Νὰ πεσῃ-στὰ πόδια της νὰ κλάψῃ σὲ μωρό παιδάκι μπροστά της, νὰ τὴς περιγράψῃ μὲ τὰ πιὸ χτυπητὰ χρώματα καὶ μὲ τὶς πιὸ έκφραστικές λέξεις της πυνεμένη ἀγάπη του, τὸ πάθος του, ποὺ ἀπὸ τόσες μέρες τὸν εἶχε βιβισμένο σὲ παντοτινὴ ταραχή, —νά τι ποθοῦσε δι Δήμος. Καὶ θὰ τὸ πετύχαινε σὲ λίγην ώρα.

Ο ἥλιος εἶχε περιεύσει μὲ τὸ ίλαρό φῶς του τὴν δύορφη φύση, ποὺ μόλις εἶχε ξυπνήσει. Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν κλίνη του δι Δήμος κ' ἐρρίξει μιὰ ματιὰ στὸ ρελόγιο του. Εφτάμιση ἡ ώρα. "Τστερ" ἀπὸ μιὰν ώρα θὰ εἴτανε κοντά της. Η καρδιά του ἀρχίζει νὰ γεργογχτυπᾷ μὲ δόδυνη. Τὰ γόνατά του τρέμανε. Πλύθηκε κι ἀρχίσει νὰ ντύνεται βιαστικά. Γιὰ νὰ δέσῃ τὴν κραβάτα του σύμωσε στὸν κα-

θρέφτη. Τοῦ φάνηκε ὅγριο τὸ πρότωπό του μ' ἀκείνο τὰ κευρασμένα καὶ μελανιαρινά ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια μάτια του. Ντύθηκε καὶ κυριεύεινος ἀπὸ μιὰν ἀκατανόητη κόπωση ἔπιπλωσε στὶν κανυπέ. Συλλογιστής. Πῶς νέρχιση καὶ ποῦ νὰ τελειώσῃ; Κ' ἀκείνη ἀρχαγες θὰ τοῦ ἔδειχγε σημάδια μανῆς ίδιας, τόσο τρελλής, ἀγάπης; Ποιός ζέρει; Αἴτος —εἰν' ἀληθεία— αἴσπο καὶ τὴν εἰλικρίνη στὴν καρδιά του τὴ Λίζα. Κι ἵταν εἶδε καπιτινά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν καρδιά της τὴ Λίζα. Κι ἵταν εἶδε καπιτινά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν καρδιά της τὴ Λίζα. Κι ἵταν εἶδε καπιτινά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν καρδιά της τὴ Λίζα. Κι ἵταν εἶδε καπιτινά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν καρδιά της τὴ Λίζα. Κι ἵταν εἶδε καπιτινά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν καρδιά της τὴ Λίζα.

Νὰ δητε τὶ εἶχε τρέξει. Τὴν εἶχε ἀνταμώσει στὸν περίπατο τὴ Λίζα πρὶν καμπόσες μέρες δι Δήμος. Ἐκεῖ μιλήσανε ἀρχετά. Ο Δήμος θρήκε τὴν εὐκατοίρια νὰ τῆς πῆ καμπόσα λόγια περιορισμένα κ' αινιγματικά γιὰ τὴν ἀγάπη της. Ἡ Λίζα κατάλαβε καὶ τοῦ δρεσε μιὰ μέρα νέρθη στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τὰ ποιῆσε καλύτερα. Κ' ἡ μέρα αὐτὴ ἡ εὐτυχισμένη μὰ κ' ἐπώδυνη εἶχε ξημερώσει. Σὲ λιγάκι θὰ τὴν ἀντάμωνε τὴ Λίζα δι Δήμος.

Εἶχε κοντέψει ἡ ώρα κι δι Δήμος πετάχτηκε στὸ δρόμο. Πορπατοῦσε τὴν ἀφαιρεμένο; Ποῦ νὰ δηγούσανε συνεργάκια, ποὺ παίζανε λές τὸ κυνηγητό στὸν οὐρανό! Ερτασε στὸ σπίτι, χτύπησε τὴν πόρτα, ἀνεβηκε. Ἡ Λίζα τὸν διήγησε στὸ δωμάτιο της. Αρχίσανε νὰ τὸν πνίγουνε σὲ μυρωδίες ποὺ σκορποῦσε μὲ τὸ κάμπαρα τῆς κόρης. Καθίσανε δὲν τοὺς ἀντίκρινε στὸν ἀλλον. Ἡ Λίζα εἶχε δρός καὶ στάση βασιλίσσας, διτο ποὺ εἶχε ξαπλωθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ χαμόγελο στεφάνωνε ἀδιάκοπα τὰ κατηκόκκινα χεῖλη της. Εἶπανε πρώτα πολλὰ καὶ διάφορα δέρολογήματα. Τστερα κι δι Δήμος ήρθε στὸ κύριο δίδυμο. Μιλούσε μὲ πάθος καὶ μ' δλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του. Τὰ μάτια του διακρύθησαν. Είτανε πολὺ δυστυχισμένος στὴν ἀποσιώδη ἀκείνη θέση, στὸ μαρτύριο ἔκεινο, στὴ δοκιμασία ἀκείνη τοῦ εἶναι του.

Ἡ Λίζα χαμογελοῦσε, πάντα χαμογελοῦσε. Είτανε τραγικὴ μοιραία ἔκεινη ἀντίθετη καὶ μπροστεῖσε νὰ προκαλέσῃ τὴν πιὸ δυνατὴ φρικίαση. Ἡ Λίζα πήρε γιὰ πολὺ ταπεινό δι Δήμο, σὰν τὸν εἶδε τόσο πολὺ ταπεινό δι τὸν οὐτάριο τὸ Δήμο, σὰν τὸν εἶδε τόσο πολὺ ταπεινωμένο μπροστά της, τόσο τακισμένο ἀπὸ τὸ πάθος του, τόσο ἔξουθενωμένο

καὶ κοντά σ' αὐτὰ καὶ πρώτ' ἀπ' δῆλα διερεμει καὶ ἀναπτένασε σ' ἑκάστο τὸ καρυδός μιᾶς λεβαντικῆς πού χάνετ' δλεῖν' ἀπ' τὸ βουνά, ἡ πίκρα γιὰ τὸ χαμό αὐτό, ἡ νοσταλγία γιὰ τὸ πίρασμά της καὶ μιὰ κρυφή γλυκιά ἀπαντοχὴ γιὰ τὸ ἔκνανθισμά της. Αὔτη ἡ λαχτάρη σὰ νὰ ξεχελίσει τὴν ώρα θαριδιάς: Αὔτης ἡ λαχτάρη σὰ νὰ ξεχελίσει τὴν ώρα της φωνῆς του κι ἀρχίνησε βαθιά, βαθιά: «Μὲ γέλασε μιὰ χραυγή, δι αύγερινός κ' ἡ πούλια καὶ πήρα πλάγια ταιρισμά...»

Ο ταμπουράς μόνο συνέθενε στὰ χέρια του δίδιου ἐπιλογία κ' οἱ φωνὲς ἀπ' τὴ μετὴ πακέα ἀκολουθούσανταν ἀργά κι ἀγαλινά, γιὰ νὰ τὸ σπικώπη τὸ ἄλλη μισή διστορεα μὲ τὴ φωνὴ του Τυλιγάδα

"Οπως δῆλοι οἱ ξακουστοὶ τραγουδιστάδες, δι Συμεὼν Καραφωτιάς δέν τέλιωνε ποτὲ τραγούδη. Καὶ τώρα θστερ" ἀπὸ τρία τίστερα γυρίσματα τὸ κοφέ στὴν μέσην.

Καὶ σώπασε κ' ἡ ἀλληλη μεριά.

Ο κανούδες τοῦ ἐπιλογίχι Καραφωτιάς δέναψε λαχτάρες διδράξεις σ' δῆλο τὸ τραπέζι. Ο Φωτούλης διδράξεις πάλι τὸ μπουζούκι του. Ο Γενναός Καράρας βαλαντώνηκε καὶ τὸ τραγούδι τοῦ Κατσαν

διδικασίας τοῦ καὶ δι ηλιόχικος Καραφωτιάς, δὲν κλαίη στὰ ραγούδια του τὴν περχομένη χάρη τῶν βρυνῶν, κλαίει ἀπαντοχής κ' ἀπίδεις τῆς γενιδές του ποὺ δσο πάλι τὸν καπιτινότερον.

Ο Τσιτσομήτος ηταν μιὰ ἀπὸ τὶς σκιές ποὺ ἡ γενιά του εἶχε νταρ